

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen AA : 1837

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen AA : 1837", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-aa-txt-shoot-n32.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

AA:32

#

I det Hele er det vist neppe muligt at læse Kjæmpehistorierne uden et Smil. Man tænke sig blot det Comiske i at see en saadan Helt som Holger Danske komme rennende, et Udtryk som er aldeles staaende, og undertiden hender det sig at de rende et Par Miil efter hverandre, saa kommer Carl Magnus rendende og hugger til ham etc. En mærkelig Naivitet findes der ogsaa m: H: t: ikke at huske hvad man før har sagt. Holger Danske (cfr Rabecks 1 D. p. 289) kommer til Morgana, der sætter ham en Krone paa Hovedet, hvorved han glemmer Alt uden hende og hendes Kjærlighed og dog hedder det p. 292 at han taler med Kong Artus, som han træffer der om deres Bedrifter og saa igjen længer hen, at, da Morgana tager Kronen af ham, da først erindrer han det Forbigangne. En eensidig Moral gjør igrunden Heltene imoralske, og besynderligt er det at see den Tillid de have til en Tvekamps Kjendelse om hvo der har Ret, paa samme Tid som de ikke genere dem for, hver især at kjæmpe for den, de holde af, om han ell. hun end havde Uret. – Høist comisk er ogsaa de theol: Disputer, de føre midt under Striden. – Fortælleren har saa lidet dramatisk Blik, at han lader en [b] Muhamedaner sige: O Gud Mahomed og andre vore Afguder (cfr 45 i Holger.)

Forøvrigt har jeg i mit Exemplar lagt Mærke ved adskillige Ting af samme Skuffe. –

[a] Heller ikke har Fortælleren synderlig Øie for at sætte Kampens Virkelighed i et naturligt Forhold til den uhyre Troppemasse vi ofte høre tale om – undertiden indtil flere Millioner. Og nu Slaget selv, der høre vi at Oliver, Roland ell. slig en Person kom rennende og hug til en Konge; men da een af Fjenderne saa det, saa kom han rendende og slog til Roland, og da sagde Roland: Gud hjælpe mig arme Msk. Derpaa havde de da seiret og Roland alene nedlagt 1000. Gud veed hvor han fik Tid til det, da den første Strid var saa farlig. –

– Ogsaa den lange Remse paa Lande, Een har erobret, ell. Helte han har overvundet, er comisk, da jo den quantitative Størrelse uvilkaarlig hos Læseren har en skadelig Indflydelse paa hans Forestilling om Vedkommendes Qvalitet. Dette har Holberg saa ypperlig opfattet Jo tiere nemlig der fortælles Noget ganske overordentligt stort jo mindre bliver det forholdsviis. –

[b] Det er omtrent ligesaa slet en Replik som naar Papageno i *Tryllefløiten* siger: jeg er et Naturmenneske.«